

Hasta que me quede sin voz

Direcció: Lucas Nolla, Mario Forniés **Guió:** Lucas Nolla, Sepia **País:** Espanya
Durada: 93 min **Any:** 2025 **Gènere:** Documental biogràfic sobre música
Interpretació: Leiva **Música:** Inur Ategi, Guillermo Rojo (cançó: Leiva)
Distribuïdora: Sideral Cinema **Estrena a Espanya:** 17/10/2025
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Amb els abismes que això comporta, Leiva narra en primera persona un retrat cru i sense artificis de l'espiral de frenetisme vital que passa, i concedeix un accés insòlit a la seva vida al cim de la seva carrera. Un problema irreversible en una corda vocal desafia de manera constant el present i el futur d'un Leiva que no concep cap altra opció que seguir. Fins que es quedi sense veu. (FilmAffinity)

MEMORIA DE DIRECCIÓ

Hasta que me quede sin voz és una pel·lícula que neix de l'amistat de barri forjada des de petits entre Leiva i un dels directors del documental.

Des dels temps de Pereza, hem acompanyat Leiva en tota la part audiovisual de la seva carrera. Sempre vam voler explicar la seva història, però vam trigar anys a convèncer-lo.

L'ADN del projecte és l'amistat i la confiança, essencial per a l'accés privilegiat que hem tingut a la vida privada, i també la seva generositat i implicació.

El rodatge va ser, sobretot, un viatge d'anys compartint carretera, escenaris, moments íntims de creació i situacions de màxima vulnerabilitat personal i professional. La pel·lícula no es limita a observar: se submergeix a la seva vida. Tot el que es veu, passa. No hi ha testimonis més enllà de la veu narradora, en primera persona, del mateix Leiva.

El viatge va estar marcat per l'agreujament d'un problema a la seva corda vocal esquerra que va anar condicionant cada pas i va acabar situant-se en el conflicte que ha marcat la narració, com passa actualment a la seva vida.

A través de l'ús de diferents formats d'imatge —digital, 16 mm, Super 8, iPhone—, juntament amb una infinitat de converses, trobem un llenguatge visual i narratiu que reflecteix aquesta tensió, contrast, frenetisme i espontaneïtat davant la fragilitat d'una veu que, de vegades, semblava a punt de trencar-se. El veritable plantejament estètic i narratiu es va consolidar a la sala de muntatge. Allí vam descobrir que el pols de la pel·lícula no només havia de reflectir el moviment incessant de la seva vida i de la seva música, sinó també la incertesa i la resistència que implica continuar creant sota l'amenaça constant de perdre la veu.

El resultat és un retrat honest i cru de la persona que hi ha darrere de la figura de Leiva. Un home apassionat, lleial, inquiet, en permanent moviment, i enfrontat a la paradoxa d'allò que el defineix — la seva veu—, una cosa que també pot convertir-se en el seu límit més gran.